Η εκ Δυσμών «εικόνα» τής Αγίας Τριάδος

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον ;»

Απαράδεκτη φωτογραφία καί φωτο-εικόνας. Τό φιλιόκβε από τήν πίσω πόρτα. Τό περιστέρι δέν είναι ο Ών ! Ο Πάπας είναι ταπεινός καί μετριόφρων, συνεπώς, δέν μπορούσε νά υποκλέψει τήν θεότητα Πνεύματος αγίου.

Αυτή δόθηκε στήν αγία Έδρα (!) καί κάθε φορά που αποφθέγγεται ο ιστάμενος επ΄ αυτής Pontifex Maximus, τότε λαλεί τό Πνεύμα τό άγιον. Γιά νά τόν (καί μάς) πληροφορήσει αυτό που δέν άκουγε, όντας " τυφλός τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ᾽ εἶ ". Άκουγε τόν υποβολέα τού σκότους, τόν ενδεδυμένο ενεργό κτιστόν φώς. Δέν άκουγε τό εν δυνάμει Αγίας Τριάδος φώς εκ Φωτός. Φώς τό οποίον ελάλει - όντως παράδοξο – καί άκουγε ο ενανθρωπήσας Υιός καί Λόγος τού Θεού :

«26 ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρός, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ·» (Ιν. ιε΄) καί «12 Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι. 13 ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσει λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.» (Ιν. ις΄).

Παρένθεση : Θά ερωτήσει κάποιος : "Καί πόθεν ακούσει ;

α) «49 ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με πατὴρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω· 50 καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιός ἐστιν. ἃ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ πατήρ, οὕτω λαλῶ.» (Ιν. ιβ΄)
β) «10 ... τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.» (Ιν. ιδ΄).
Η παρένθεση κλείνει

Μάς αναγγέλλει τό παπικό φώς, τό εκπορευόμενο εκ τού πατρός καί εκ τού υιού, ότι είναι φώς κτιστό, δέν είναι ανέσπερο, δέν αγιάζει τόν άνθρωπο, δέν λαμπρύνει τήν στολήν τής ψυχής. Η ανάκτηση τής κατά χάριν πρωτόπλαστης εικόνας καί ομοίωσης, είναι ανέφικτη καί τότε «36 τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μκ. η΄). Καί ακόμη...*«35 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν» (Μκ. η΄)*

Υστερόγραφο
Τό εδάφιο αυτό όπως καί τό προηγούμενο, από τό Κατά Μάρκον, κεφ. η΄, Ευαγγέλιο, αποσαφηνίζεται εκ τών :

α) «14 ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται» (1Κρ. β΄) καί
β) «.47 ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. 48 οἷος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί, καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι. 49 καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.» (1Κρ. ιε΄).
Ο χοϊκός άνθρωπος μέ τήν χοϊκή ψυχή, τήν παραδομένη (ψυχή τε καί σώματι) στό υλικό-σαρκικό φρόνημα, καλείται νά φορέσει - κατά χάριν καί μέ σταυρικήν πορεία - τήν εικόνα τού επουρανίου. Περί τής ψυχής αυτής τού χοϊκού-σαρκικού ανθρώπου μιλεί ο Κύριος, όταν συνιστά τήν απώλεια τής εαυτού ψυχής *«ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου»*.